

“Ik mag er zijn met elke gedachte, maar niet elke gedachte moet in mijn hoofd aanwezig blijven.”

Emilio had dan wel leren omgaan met het spinnenweb aan gedachten. Hij wist nog niet hoe hij zichzelf gelukkig kon maken. Hoe hij rustig kon worden. Hij deed maar door en door en door... Als een wervelwind die door de bomen, over het water en in de lucht raasde... Had hij nog wel tijd om even, héél even op adem te komen?

Neen.

Die tijd wist hij niet te vinden.

Wat hij wel wist te vinden, was hoe hij Raf de giraf steeds kon doen lachen. Telkens wanneer Emilio veranderde van kleur tijdens zijn wandeling: het groen van het mos, het bruin van de vlekjes op Raf's nek, het geel van sommige blaadjes, ... 't ja, dan moest Raf zich krom lachen. Raf vond dit magisch. Hij was daardoor bijzonder gelukkig en dat kon je meters in de lucht zien.

En ja, Emilio was dan ook gelukkig, om de lach van Raf. Maar wat maakte Emilio nu eigenlijk zelf gelukkig?

Of was dat zijn geluk: blij zijn
als een ander dat was? Emilio
was te druk bezet om er zelfs
maar over na te denken.

De hele dag was gevuld met
iets doen voor een ander. Was
er dan wel plaats voor wat tijd
voor zichzelf? Of had hij
voldoende aan een beetje slaap?

“Hier ben ik dan:
1,2,3 START”,
mompelde Emilio.

“Waar was ik nu weer gebleven?”

1

Ben ik goed of ben ik slecht?

2

Ben ik mezelf of
doe ik gewoon iedereen na?

3

Wat wil ik ?

